

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 29, 2015

Nummer 29, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2482](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2474](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2471](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2472](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2465](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2466](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2480](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2483](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2467](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2475](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2468](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2484](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2476](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2448](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2444](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2458](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2455](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2451](#) 01-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2454](#) 01-09-2015

RECHTSPRAAK

Hoge Raad maakt enkele opmerkingen over de toepassing van artikel 80a RO.

Het arrest HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, NJ 2014/441 houdt omtrent de beoordeling van cassatieklachten over de maatstaf die is toegepast bij een beslissing inzake een verzoek tot het oproepen en horen van getuigen onder meer het volgende in:

‘2.75. In dit verband moet worden gewezen op het in 2012 in werking getreden art. 80a RO en de betekenis van deze bepaling voor de reikwijdte van het onderzoek in cassatie ten aanzien van de hiervoor bedoelde beslissingen. In art. 80a RO is bepaald dat het beroep in cassatie niet-ontvankelijk kan worden verklaard op de grond dat de betrokkene klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep. Daarom mag in gevallen waarin dat belang niet evident is, van de verdediging in redelijkheid worden verlangd dat zij in de cassatieschriftuur een toelichting geeft met betrekking tot het belang bij haar klacht. Zo (...) levert de enkele omstandigheid dat het hof bij de afwijzing van een verzoek niet de juiste maatstaf heeft genoemd, niet zonder meer voldoende - rechtens te respecteren - belang op bij vernietiging van de bestreden uitspraak en een nieuwe feitelijke behandeling van de zaak.

Bij de beoordeling van de afwijzing van een verzoek tot het oproepen van getuigen gaat het in cassatie uiteindelijk om de vraag of de beslissing begrijpelijk is in het licht van - als waren het communicerende vaten - enerzijds hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd en anderzijds de gronden waarop het is afgewezen. Bij de beoordeling van de begrijpelijkheid van de beslissing kan ook het procesverloop van belang zijn, zoals (i) het stadium waarin het verzoek is gedaan, in die zin dat het verzoek eerder had kunnen en redelijkerwijs ook had moeten worden gedaan, en (ii) de omstandigheid dat de bij de appelschriftuur opgegeven getuigen - al dan niet op vordering van de advocaat-generaal - (alsnog) op de voet van art. 411a of art. 420 Sv zijn gehoord door een rechter-commissaris of een raadsheer-commissaris, waardoor in de regel het belang zal zijn ontvallen aan de oproeping van die getuigen ter terechtzitting.’

Naar aanleiding van het gestelde in de conclusie van de advocaat-generaal verdient opmerking dat bij de beantwoording van de vraag naar het – rechtens te respecteren – belang

bij een cassatiemiddel over de afwijzing van een verzoek een getuige op te roepen dan wel te horen, onder omstandigheden ook een rol kan spelen dat onvoldoende duidelijk is welke betekenis het horen van de getuige kan hebben voor het beantwoorden van een van de vragen van artikel 348 en 350 Sv. Van de verdediging kan in dergelijke gevallen worden gevergd dat zij – gezien artikel 80a RO – in de cassatieschriftuur toelicht welk belang zij heeft bij een klacht over de afwijzing van het verzoek die getuige te horen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2468

Zaaknummer: 14/00001

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.I. Takens

Wetsartikelen: 80a RO

RECHTSPRAAK

Cassatie in belang der wet: de redelijke termijn in jeugdzaken.

Het middel strekt in de eerste plaats ertoe dat de Hoge Raad zal overgaan tot aanpassing van zijn rechtspraak over de rechtsgevolgen van overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in zaken waarin het strafrecht voor jeugdigen is toegepast. In de tweede plaats stelt het middel de vraag aan de orde of de termijn van zestien maanden waarbinnen een zaak tegen een jeugdige in beginsel moet worden berecht en afgedaan als redelijk kan worden beschouwd.

De in 2008 herijkte vuistregels beogen duidelijkheid te verschaffen over onder meer de vraag welk rechtsgevolg dient te worden verbonden aan overschrijding van de redelijke termijn. Zij beogen het debat te stroomlijnen en te voorkomen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Het middel noch de daarin geciteerde rechterlijke uitspraken waarin wordt afgeweken van die vuistregels, geven de Hoge Raad op dit moment aanleiding tot aanpassing van zijn onder 3.2 vermelde rechtspraak in de door het middel bepleite zin.

De Hoge Raad merkt daarbij op dat het middel, op zichzelf terecht, sterke nadruk legt op het bijzondere karakter van het jeugdstrafrecht en op het grote belang van een voortvarende afdoening van zaken waarin het strafrecht voor jeugdigen is toegepast. In het midden kan overigens blijven of zich toch niet gevallen kunnen voordoen waarin het uit pedagogisch oogpunt juist niet verantwoord is dat een minderjarige van wie vaststaat dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan een delict, enkel vanwege justitieel talmen ontkomt aan berechting en bestraffing.

Dat belang van een voortvarende afdoening brengt evenwel niet mee dat de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging het rechtsgevolg zou moeten kunnen zijn van de dadenloosheid van de justitiële autoriteiten. Dit rechtsgevolg is zelfs niet passend en geboden indien sprake is van een aanzienlijke overschrijding van de redelijke termijn voor berechting en wordt ook niet dwingend voorgeschreven door de in de toelichting op het middel vermelde verdragsbepalingen.

Mede gelet op andere dan in het middel genoemde belangen, bijvoorbeeld die van mogelijke

slachtoffers, al dan niet in de hoedanigheid van benadeelde partij, is er onvoldoende reden om in zulke gevallen het Openbaar Ministerie zijn vervolgingsrecht te ontzeggen en niet te volstaan met een minder verstrekkend rechtsgevolg als strafvermindering of in voorkomende gevallen de in artikel 9a Sr bedoelde schuldigverklaring zonder toepassing van straf of maatregel. Opmerking verdient ook dat een verdachte in voorkomende gevallen een verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv kan indienen.

In verband met de in het middel opgeworpen vraag of de afdoeningstermijn van zestien maanden wel als redelijk kan worden beschouwd, merkt de Hoge Raad het volgende op. De afdoeningstermijn dient zodanig te zijn dat zowel recht wordt gedaan aan het belang dat is gemoeid met een voortvarende afdoening van de zaak als aan het belang dat is gelegen in de waarborging van de kwaliteit van het strafproces. In het geval van een jeugdige verdachte dient daarbij onder meer te worden gedacht aan geactualiseerd onderzoek naar de persoon van de verdachte met het oog op de mogelijke oplegging van pedagogisch verantwoorde straffen en/of maatregelen. De door de Hoge Raad gehanteerde vuistregel dat in gevallen waarin het strafrecht voor jeugdigen is toegepast, de zaak – zowel in eerste aanleg als in hoger beroep – niet binnen 24 maanden maar binnen zestien maanden dient te zijn afgedaan, beoogt recht te doen aan al deze belangen. Deze vuistregel laat geheel onverlet dat een zo mogelijk voortvarender afdoening onmiskenbaar gewenst is.

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de bestreden uitspraak.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2465

Zaaknummer: 14/06491

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Artikel 22b lid 2 Sr staat in casu niet in de weg aan de oplegging van een taakstraf.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in de onderhavige zaak geen taakstraf kan worden opgelegd.

Het middel is terecht voorgesteld.

Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2480

Zaaknummer: 14/03291

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 22b Sr

RECHTSPRAAK

De advocaat-generaal bij het hof wordt niet-ontvankelijk verklaard in het cassatieberoep, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de advocaat-generaal bij het hof niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft ingediend, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 1 Sv, zodat de advocaat-generaal bij het hof in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de advocaat-generaal bij het hof niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2472

Zaaknummer: 14/02263

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks de onjuiste rechtsopvatting van het hof, leidt de klacht ten aanzien van de uitleg van het begrip ‘opzettelijk’ als bedoeld in artikel 273f aanhef en lid 1 sub 6° niet tot cassatie.

Het middel stelt de vraag aan de orde waarop het opzetvereiste van artikel 273f aanhef en lid 1 sub 6° Sr betrekking heeft, in het bijzonder of het opzetvereiste ook betrekking heeft op ‘de uitbuiting van een ander’.

Artikel 273f Sr luidde ten tijde van de onder 1 en 5 bewezenverklarde feiten:

‘1. Als schuldig aan mensenhandel wordt met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie gestraft:

(...)

6° degene die opzettelijk voordeel trekt uit de uitbuiting van een ander;

(...)

Het middel, dat klaagt over de opvatting van het hof dat het opzet van de dader niet gericht hoeft te zijn op de uitbuiting van een ander, is gegrond. Gelet op de duidelijke bewoordingen van de wet en in aanmerking genomen dat in de delictomschrijving het woord ‘opzettelijk’ is geplaatst vóór ‘de uitbuiting van een ander’, moet worden aangenomen dat voor een veroordeling ter zake van het misdrijf van artikel 273f aanhef en lid 1 sub 6° Sr is vereist dat het opzet van de dader behalve op het voordeel trekken ook (al dan niet voorwaardelijk) gericht was op de uitbuiting van een ander. De opvatting van het hof geeft dus blijk van een onjuiste uitleg van voormelde bepaling.

Dit hoeft echter niet tot cassatie te leiden nu uit de onder 2.2 weergegeven bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat het opzet van de verdachte mede was gericht op de uitbuiting van [betrokkene 1] respectievelijk [betrokkene 3] die in de bewezenverklaringen onder 1 en 5 worden genoemd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2467

Zaaknummer: 13/06074

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.C. Huisman

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

De verklaring van de aangeefster vindt onvoldoende steun in ander gebezigd bewijsmateriaal.

Het middel klaagt dat het hof het bewezenverklaarde uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van één getuige.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daaromtrent slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, NJ 2010/515).

In de onderhavige zaak is het kennelijke oordeel van het hof dat het bewijs dat de verdachte het onder 2 en 3 tenlastegelegde heeft begaan niet alleen kan worden aangenomen op grond van hetgeen de aangeefster heeft verklaard maar dat de door haar gereleveerde feiten en omstandigheden voldoende steun vinden in ander gebezigd bewijsmateriaal, niet zonder meer begrijpelijk. De belastende inhoud van de overige bewijsmiddelen is immers slechts te herleiden tot de eigen verklaring van de aangeefster. De bewezenverklaringen van de feiten 2 en 3 zijn daarom ontoereikend gemotiveerd. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De klacht in het middel betreft ook hetgeen onder 1 en 5 is bewezenverklaard. Voor de daartoe gebezigde bewijsmiddelen wordt hierbij verwezen naar de weergave daarvan in de conclusie van de advocaat-generaal onder 10. Kennelijk heeft het hof geoordeeld dat ten aanzien van het

onder 1 bewezenverklarde feit voldoende steun kan worden gevonden in de bewijsmiddelen 3 en 7 en ten aanzien van het onder 5 bewezenverklarde feit in de bewijsmiddelen 6, 7 en 10. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. In zoverre is het middel dus tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2483

Zaaknummer: 14/02112

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: M.L. Groeneveld

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat het niet anders kan zijn dan dat de desbetreffende fiets van diefstal afkomstig is, is niet onbegrijpelijk.

De middelen die zich lenen voor gezamenlijke bespreking klagen over de motivering van de bewezenverklaring voor zover het betreft het onderdeel 'door misdrijf verkregen'.

Het kennelijke oordeel van het hof dat het niet anders kan zijn dan dat de desbetreffende fiets van diefstal afkomstig is, is – in aanmerking genomen dat de gebezigde bewijsmiddelen onder meer inhouden dat de desbetreffende fiets geen goed werkend veiligheidsslot had, schade op het frame zichtbaar was ter hoogte van waar het veiligheidsslot zou moeten zitten en het framenummer was weggevijsd, terwijl de verdachte de op een dagwaarde van € 300 geschatte fiets op straat zegt te hebben gekocht voor € 60 – niet onbegrijpelijk.

De middelen falen. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2484

Zaaknummer: 14/02974

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: S. Aytemur

Wetsartikelen: 417bis Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2466

Zaaknummer: 14/03173

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.P.M. Canoy

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat kan worden volstaan met de constatering dat sprake is van overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat kan worden volstaan met de constatering dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de fase van de eerste aanleg.

Het hof heeft geoordeeld dat kan worden volstaan met de constatering dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad zal zelf om doelmatigheidsredenen de zaak afdoen. Daarbij neemt de Hoge Raad tot uitgangspunt dat gelet op de onder 2.2 weergegeven overweging van het hof de redelijke termijn van berechting in eerste aanleg met ruim twee jaren is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf maanden, waarvan drie voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2475

Zaaknummer: 14/03670

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.R. Corbeek

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Falende klachten ten aanzien van het aanwezigheidsrecht van de verdachte bij een getuigenverhoor en de motivering van de bewezenverklaring van opzetheling.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof dan wel verwijzing naar een aangrenzend hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de beslissing van het hof de verbalisant [verbalisant 1] als getuige ter terechtzitting te horen zonder de behandeling van de zaak aan te houden om dit verhoor te doen plaatsvinden in aanwezigheid van de verdachte, een onaanvaardbare inbreuk maakt op het, onder meer in artikel 6 EVRM gewaarborgde, aanwezigheidsrecht van de verdachte.

Het hof heeft door te beslissen de ter terechtzitting van 30 januari 2014 aanwezige getuige [verbalisant 1], wiens oproeping voor die terechtzitting door het hof was bevolen op verzoek van de verdediging, alsdan aldaar in aanwezigheid van de raadvrouw te horen zonder de behandeling van de zaak aan te houden om dit verhoor te doen plaatsvinden in aanwezigheid van de verdachte, die, naar eerst op die terechtzitting bleek, in België gedetineerd was, niet een onaanvaardbare inbreuk gemaakt op het recht van de verdachte bij de behandeling van zijn strafzaak aanwezig te zijn. Die beslissing is, mede gelet op hetgeen de raadvrouw heeft aangevoerd met betrekking tot het belang van het horen van de getuige omtrent zijn waarnemingen, ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de raadvrouw ten volle in de gelegenheid was ten aanzien van het verhoor van de getuige ter terechtzitting van 30 januari 2014 de verdedigingsrechten uit te oefenen en de verdediging op de terechtzitting van 15 mei 2014 niet heeft verzocht de verbalisant als getuige in het bijzijn van de verdachte te doen horen.

Het middel faalt.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van opzetheling.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte wist dat de kentekenplaat een door misdrijf

verkregen goed betref. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde, in 3.3 vermelde, omstandigheden dat niet is gebleken dat de verdachte een voertuig tot zijn beschikking had waar die kentekenplaat bij hoorde, dat hij is weggelopen nadat de verbalisant in zijn richting kwam, het toegangshek naar de binnentuin heeft dicht geduwd, het witte tasje met daarin de kentekenplaat heeft achtergelaten in de bosjes in de binnentuin en vervolgens de binnentuin aan de andere kant heeft verlaten, op grond waarvan moet worden aangenomen dat de verdachte het bezit van de kentekenplaat heeft trachten te verhullen. In het voorgaande ligt tevens als oordeel van het hof besloten dat de verdachte die wetenschap reeds had ten tijde van het voorhanden krijgen van dat tasje met die inhoud. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de verdachte geen enkele verklaring heeft gegeven voor het voorhanden krijgen van dat tasje. Aldus beschouwd is de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2476

Zaaknummer: 14/02989

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Vervolg op alcoholslotprogramma: OM niet-ontvankelijk in vervolging.

Het middel klaagt dat te dezen sprake is van een dubbele vervolging aangezien ter zake van hetzelfde feit én de verdachte de verplichting is opgelegd tot deelname aan het alcoholslotprogramma (hierna: asp) én tegen hem de onderhavige strafvervolging is ingesteld.

Voormeld arrest betreft een onderwerp waarover de feitenrechters in strafzaken – wellicht mede beïnvloed door beslissingen van de bestuursrechter over dit onderwerp – divergerende opvattingen huldigden en dienvolgens tot uiteenlopende beslissingen zijn gekomen. Het arrest van 3 maart 2015 beoogt op dat punt duidelijkheid te verschaffen wat betreft de strafrechtelijke kant van het onderwerp (de strafvervolging). Daags na dit arrest heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn uitspraak duidelijkheid geschapen wat betreft de bestuursrechtelijke kant van het onderwerp (ABRvS 4 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:622).

De Hoge Raad realiseert zich dat de uitkomst van deze beslissingen niet zodanig voorzienbaar was dat de procesdeelnemers in reeds aanhangige strafzaken daarmee rekening hadden behoren te houden en daarom in feitelijke aanleg hadden moeten klagen over, kort gezegd, dubbele vervolging. Daarin vindt de Hoge Raad aanleiding om in zaken als de onderhavige waarin vóór 3 maart 2015 uitspraak is gedaan die nog niet onherroepelijk is geworden, te doen wat het hof had behoren te doen, mits (i) tegen de uitspraak tijdig beroep in cassatie is ingesteld, (ii) in de cassatieschriftuur is aangevoerd dat sprake is dubbele vervolging in die zin dat de verdachte ter zake van hetzelfde feit de verplichting is opgelegd tot deelname aan het asp, en (iii) die stelling door de raadsman is gestaafd met bescheiden aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld. De onder (iii) genoemde voorwaarde geldt niet indien op grond van vaststellingen van het hof dan wel op grond van de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken van het dossier de feitelijke grondslag van het verweer als vaststaand kan worden aangenomen.

Gelet op het onder 2.2.1 weergegeven proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep en op de onder 2.2.2 weergegeven strafmotivering van het hof kan in cassatie als vaststaand

worden aangenomen dat in de onderhavige zaak aan de verdachte ter zake van hetzelfde strafbare feit de verplichting tot deelname aan het asp is opgelegd. Dat betekent dat het Openbaar Ministerie in zijn vervolging van de verdachte ter zake van dat feit niet-ontvankelijk is.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, van 25 juli 2013 is vernietigd en verklaart het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2474

Zaaknummer: 14/05524

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar en C.H.W. Janssen

RECHTSPRAAK

De door het hof in de bewijsvoering vastgestelde omstandigheden zijn niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat verdachte ‘roekeloos’ heeft gehandeld.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

De tenlastelegging onder 1 subsidiair is toegesneden op artikel 307 Sr. De in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende term ‘roekeloos’ moet derhalve geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 307 lid 2 Sr.

Zoals de Hoge Raad in onder meer zijn arrest van 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:960, NJ 2014/25 heeft overwogen met betrekking tot artikel 175 lid 2 aanhef en onder a WvW 1994 en in zijn arrest van 28 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:3057 ook met betrekking tot artikel 307 lid 2 Sr, geldt voor de schuldvorm ‘roekeloosheid’ dat in cassatie slechts kan worden onderzocht of uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat daarvan sprake is, waarbij het aankomt op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Bij die beoordeling moet worden betrokken dat deze roekeloosheid in de wetsgeschiedenis als ‘de zwaarste vorm van het culpose delict’ wordt aangemerkt die tot onder meer een verdubbeling van het maximum van de op te leggen vrijheidsstraf heeft geleid. Mede met het oog op het strafverhogende effect van dit bestanddeel moeten daarom aan de vaststelling dat sprake is van roekeloosheid, dus de zwaarste vorm van schuld, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter in voorkomende gevallen daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

Bij de toetsing in cassatie van beslissingen in concrete gevallen kan een rol spelen of de rechter zijn oordeel dat sprake is van roekeloosheid heeft voorzien van een nadere motivering die recht doet aan het bijzondere karakter van roekeloosheid. Van roekeloosheid als zwaarste, aan opzet grenzende, schuldvorm zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen sprake zijn. Daarbij verdient opmerking dat ‘roekeloosheid’ in de zin van de wet een specifieke betekenis heeft die niet noodzakelijkerwijs samenvalt met wat in het normale spraakgebruik onder ‘roekeloos’ – in de betekenis van ‘onberaden’ – wordt verstaan.

Om tot het oordeel te kunnen komen dat in een concreet geval sprake is van roekeloosheid zal de rechter zodanige feiten en omstandigheden moeten vaststellen dat daaruit is af te leiden dat door de buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen, alsmede dat de verdachte zich daarvan bewust was, althans had moeten zijn.

De door het hof in de bewijsvoering vastgestelde omstandigheden zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat de verdachte, zoals eveneens is tenlastegelegd, 'zeer, althans aanmerkelijk, onvoorzichtig en/of onoplettend' heeft gehandeld, maar zij zijn, gelet op hetgeen onder 2.5 is vooropgesteld over het bijzondere karakter van de roekeloosheid in de zin van artikel 307 lid 2 Sr, niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat de verdachte 'roekeloos' heeft gehandeld. Daaraan doet niet af hetgeen het hof in zijn onder 2.3.3 weergegeven overweging slechts in algemene zin heeft overwogen over het met een doorgeladen pistool plegen van een overval in een relatief kleine woning en de reactie die dat handelen zou kunnen oproepen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2482

Zaaknummer: 13/05945

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 307 Sr

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt afgewezen, nu geen sprake is van een novum.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag, die kennelijk slechts betrekking heeft op feit 4, berust op de stelling dat uit de bij de aanvraag gevoegde verklaringen van [betrokkene 2] en [betrokkene 3] blijkt dat [betrokkene 4] is teruggekomen op haar eerder ten overstaan van de rechter-commissaris afgelegde en als bewijsmiddel 8 tot het bewijs gebezigde verklaring.

Vooropgesteld dient te worden dat een aanvrager bij zijn aanvraag tot herziening aannemelijk moet maken dat en waarom getuigen op een hem belastende verklaring terugkomen. In hun verklaringen stellen [betrokkene 2] en [betrokkene 3] dat zij van [betrokkene 4] hebben gehoord dat de seksuele handelingen waarover zij tegenover de rechter-commissaris heeft verklaard, niet hebben plaatsgevonden. De aanvraag noch de verklaringen van [betrokkene 2] en [betrokkene 3] houden in dat door [betrokkene 4] redenen zijn opgegeven waarom zij tegenover hen anders heeft verklaard dan zij toen deed. Daarom is er onvoldoende grond om aan te nemen dat de tot het bewijs gebruikte verklaring onjuist is. De bij de aanvraag overgelegde verklaringen wekken derhalve niet een ernstig vermoeden als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De Hoge Raad acht geen grond aanwezig tot inwilliging van het subsidiair gedane verzoek tot het instellen van een nader onderzoek.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2471

Zaaknummer: 15/01947

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: E. Manders

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof mocht het vonnis van de politierechter bevestigen; geen sprake van niet-naleving van artikel 359 lid 3 Sv, zoals het middel betoogt.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof dan wel verwijzing van de zaak naar een aangrenzend hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof het vonnis van de politierechter niet had mogen bevestigen omdat artikel 359 lid 3 Sv niet is nageleefd.

Aan het middel ligt de opvatting ten grondslag dat een aantekening mondeling vonnis, die wat betreft de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen in overeenstemming met de regeling verwijst naar het proces-verbaal van de terechtzitting en andere processtukken, slechts in het geval als bedoeld in artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv (bekennende verdachte) door het hof mag worden bevestigd.

Artikel 423 lid 1 Sv luidt als volgt:

‘Het gerechtshof kan het vonnis hetzij geheel bevestigen, hetzij gedeeltelijk bevestigen en gedeeltelijk vernietigen, hetzij geheel vernietigen. Het gerechtshof bevestigt het vonnis geheel hetzij met gehele of gedeeltelijke overneming hetzij met aanvulling of verbetering van gronden. Ingeval het vonnis geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, doet het gerechtshof wat de rechtbank had behoren te doen, behoudens terugwijzing op grond van het tweede lid.’

In HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM0256, NJ 2011/294 zijn enkele hoofdlijnen geschetst voor de wijze waarop toepassing kan worden gegeven aan artikel 423 Sv. Daarin is overwogen dat een vonnis dient te worden vernietigd indien en voor zover het hof zich niet kan verenigen met door de eerste rechter op de voet van artikel 358 Sv in verbinding met artikel 348 en 350 Sv genomen beslissingen. Dat zijn de beslissingen inzake de geldigheid van de inleidende dagvaarding, de bevoegdheid van de eerste rechter tot kennisneming van de zaak, de ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging dan wel de aanwezigheid van redenen voor schorsing van de vervolging, en voorts de beslissingen over de vraag of de

verdachte het tenlastegelegde heeft begaan, de strafbaarheid van het bewezenverklaarde en van de verdachte alsmede de oplegging van straf en/of maatregel.

Een vonnis waarmee de appèlrechter zich wat betreft de gronden niet kan verenigen, leent zich voor bevestiging, zij het met aanvulling of verbetering van die gronden. Daarmee wordt bedoeld op de motivering van de beslissingen, zoals nader geregeld in artikel 359, 359a lid 3 en 360 Sv.

Op grond van artikel 423 lid 1 Sv is zowel de meervoudige als de enkelvoudige kamer van het hof bevoegd een in eerste aanleg gewezen vonnis te bevestigen. Dit geldt ook indien het gaat om een mondeling vonnis dat in het proces-verbaal van de terechtzitting is aangetekend op de wijze als in de regeling bepaald. Indien die aantekening mondeling vonnis wat betreft de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen – in overeenstemming met de regeling – verwijst naar het proces-verbaal van de terechtzitting en/of andere processtukken, is het hof in geval van bevestiging van het vonnis niet gehouden de inhoud die stukken (alsnog) in zijn arrest op te nemen.

De opvatting van het middel dat zodanige bevestiging slechts is toegestaan in het geval als bedoeld in artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv (bekennende verdachte), vindt geen steun in voormelde regeling noch in artikel 359 Sv noch in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv (vgl. HR 8 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BK5605, *NJ* 2010/7 en HR 17 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:602, *NJ* 2015/176). Zelfs indien ter terechtzitting van de meervoudige kamer in hoger beroep door de verdachte alsnog anders is verklaard of door zijn raadsman vrijspraak is bepleit, staat het de appèlrechter vrij een aantekening mondeling vonnis als vorenbedoeld te bevestigen, zij het – op grond van het bepaalde in artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv – met aanvulling van gronden, dus met opneming in het arrest van de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen (vgl. HR 1 februari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO7971).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2454

Zaaknummer: 14/03348

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 359 Sv en 423 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof had de onherroepelijk in rechte toegewezen vorderingen van de benadeelde partij op het geschatte voordeelsbedrag in mindering moeten brengen.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte de in rechte toegekende vorderingen van de benadeelde partijen [slachtoffer 2] en [slachtoffer 1] niet in mindering heeft gebracht op de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat.

De regeling van artikel 36e lid 8 (oud) Sr beoogt te voorkomen dat iemand hetzelfde wederrechtelijk verkregen voordeel meermalen zou moeten terugbetalen, zij het aan verschillende (rechts)personen. Dit brengt mee dat bij de toepassing van die regeling slechts in aanmerking komt de in rechte onherroepelijk toegekende vordering van een (rechts)persoon strekkende tot vergoeding van diens schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt, indien en voor zover tegenover die schade een daarmee corresponderend voordeel voor de veroordeelde staat (vgl. HR 11 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5438).

De rechtbank heeft blijkens haar vonnis van 1 oktober 2012, dat zich bij de stukken bevindt, in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer 2] tot een bedrag van € 160,40 en de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer 1] tot een bedrag van € 301,70, beide ter zake van materiële schade, toegewezen. Genoemd vonnis was ten tijde van de behandeling van de onderhavige zaak door het hof onherroepelijk. Op grond van de stukken van het dossier kan in cassatie ervan worden uitgegaan dat de als gevolg van de bewezenverklaarde feiten geleden schade waarvan ieder van de benadeelde partijen vergoeding vordert telkens correspondeert met het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel ter zake waarvan hem de betalingsverplichting is opgelegd.

Dit brengt mee dat het hof bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, die vorderingen (in totaal een bedrag van € 462,10) op het geschatte bedrag in mindering had moeten brengen. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid zelf de zaak afdoen door de door het hof

vastgestelde betalingsverplichting in zoverre te verminderen. Uitgaande van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op een bedrag van € 3.145,10 zal worden bepaald dat de aan de betrokkene opgelegde verplichting tot betaling aan de staat een bedrag van (afgerond) € 3.100 bedraagt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde en verminderde betalingsverplichting van € 3.100.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, bepaalt de betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel op (afgerond) € 3.100, vermindert dat bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 2.945 beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2458

Zaaknummer: 14/05447

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot het horen van getuige onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van getuigen.

Zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 heeft het hof de zaak met het oog op het horen van getuigen verwezen naar de raadsheer-commissaris. Deze heeft vervolgens de getuigenverhoren afgelast omdat de verdediging niet (tijdig) had voldaan aan de voorwaarde dat de te stellen vragen op voorhand aan de raadsheer-commissaris moesten worden overgelegd.

In de overweging van het hof dat het verzoek tot het alsnog horen van de getuigen moet worden afgewezen aangezien 'de verdediging in de gelegenheid is gesteld die getuigen te horen en van die gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt' ligt als het oordeel van het hof besloten dat de raadsheer-commissaris het laten plaatsvinden van een door het hof opgedragen getuigenverhoor afhankelijk mocht stellen van de bovengenoemde voorwaarde. Dat oordeel geeft, gelet op het onder 2.3 weergegeven wettelijke kader, blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2451

Zaaknummer: 14/01151

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.V.A. Brouwer

Wetsartikelen: 420 Sv, 186 Sv en 186a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het verzoek tot een hernieuwde oproeping van de niet-verschenen getuigen terecht afgewezen op de grond dat het onaannemelijk is dat de getuigen binnen een aanvaardbare termijn ter terechtzitting zullen verschijnen.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van een (voorwaardelijk) verzoek van de verdediging tot een hernieuwde oproeping van getuigen.

Het hof heeft het verzoek tot een hernieuwde oproeping van de niet-verschenen getuigen afgewezen op de grond dat het onaannemelijk is dat de getuigen binnen een aanvaardbare termijn ter terechtzitting zullen verschijnen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk, gelet op de vaststellingen van het hof dat:

(i) beide getuigen, hoewel in persoon opgeroepen voor een verhoor bij de raadsheer-commissaris, aldaar niet zijn verschenen; en

(ii) de nadien door een raadsheer-commissaris gegeven bevelen tot medebrenging van de getuigen niet ten uitvoer konden worden gelegd aangezien de getuigen niet werden aangetroffen op hun woon- of verblijfadres.

De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat het gaat om zogenoemde getuigen *à décharge* en dat het hof in verband daarmee bij zijn oordeel mocht betrekken dat de verdediging geen informatie heeft verschaft waaruit zou kunnen blijken dat bedoelde getuigen in de toekomst wel zouden verschijnen bij een verhoor.

Het middel is dus tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2444

Zaaknummer: 13/04357

Rechters: A.J.A. van Dorst, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

Wetsartikelen: 263 Sv en 414 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting verdachte tevoren bekend was, is zonder nadere motivering niet begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep, althans zijn beslissing dienaangaande onvoldoende heeft gemotiveerd.

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is het oordeel van het hof niet begrijpelijk. De enkele omstandigheid dat de raadsman zich heeft gesteld op de wijze als is vervat in de onder 2.2 sub (i) genoemde brief, brengt nog niet mee dat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting de verdachte tevoren bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 1 aanhef en onder c Sv (vgl. HR 22 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM3628).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2455

Zaaknummer: 14/03732

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: P. van der Geest

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

De Terugkeerrichtlijn staat niet aan het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf in de weg, nu de verdachte ten tijde van zijn berechting reeds is uitgezet naar Marokko.

Het middel behelst de klacht dat het hof in strijd met het bepaalde in de EU-Richtlijn 2008/115/EG ('de Terugkeerrichtlijn') aan de verdachte een geheel onvoorwaardelijke gevangenisstraf heeft opgelegd.

Het middel neemt – kennelijk in navolging van het hof – tot uitgangspunt dat in een geval als het onderhavige, waarin de verdachte ten tijde van zijn berechting ter zake van het misdrijf van artikel 197 Sr reeds is uitgezet naar Marokko, de Terugkeerrichtlijn aan de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf in de weg kan staan. Dat uitgangspunt is onjuist. De Terugkeerrichtlijn en de daarop gegronde rechtspraak van de Hoge Raad hebben alleen betrekking op de vreemdeling die ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting illegaal verblijft in Nederland. Van doorkruising van de doelstelling van de richtlijn, te weten een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen naar het land van herkomst, kan na uitzetting immers geen sprake meer zijn. Artikel 2 lid 1 Richtlijn 2008/115/EG beperkt in lijn met deze doelstelling de reikwijdte van de richtlijn tot illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Daarop stuit het middel af.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2448

Zaaknummer: 14/02540

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 197 Sr